

Győri László

Tizenhat csapás

Döng a famozsár.
Még tizenhat csapás a mákra,
mert akit szerettek,
a Sztálingrádi utca tizenhatban lakik.
Akkorákat döndül,
hogy odáig hallatszik.
Az ablak is megdobban.

Húsvét van,
a fénnel megrakott udvaron
egy vaspánttal gyűrűzött
famoszárban
töröm anyámnak a mákot.
A Sztálingrádi utcán
szétfut a dörrenés.

Még tizenhat csapás,
még egyszer tizenhat.
Babonás számom
a tizenhat azóta.

Ha erőm végén járok,
tizenhatal boldok meg akármit:
lépést, lélegzetvételt, szívütést.
A végén tizenhatal
többet üt az óra.

Szétmállaszt a pöröly,
de a mozsárban még egyszer
tizenhatot döndül.

Egy papagáj elhulltára

A két kis papagáj nem volt
egymással szinkronban.
Életük más-más ütemre járt.

Délutánra elpusztult a zöld.
Tegnap még billegett az ágon.
A sárga él, a zöld pedig
merev tollcsomó a kalitka alján.

Előbb vettük a másiknál egy régi zöld helyébe.
Öregebb volt a sárga papagájnál,
és most elpusztult, megdöglött.
Nem meghalt, az az emberek joga,
tartsuk fönnt magunknak a halált.

Egyikünk meghal, a másik él tovább.
A zöld vagyok? Esetleg a sárga?
Meddig kopogok a kis kölesmagon?

A kérdés régi, sőt mi több régies,
hogyan nem új, készséggel elhiszem,
elismerem, sőt mi több, tudom.
De nekem élni mégiscsak új volt,
én éltem, engem véve tárgynak,
én éltem, és ha meghalok,
új lesz, különös, egyedi, ami megtörténik.
A kérdés új tehát: mire készüljek előre?
Meddig kocogtatom a porcelántányért?

A kis csőr tegnap még kopogott.
Tegnap még voltam, emlékszem rá.
Ma meg a padlóra zuhantam?
Mikor hazajössz, nézz tüzetesen körül,
hogyan nem kell-e kidobnod újságba tekerve
a lenti kukába?

A támadás

Mindent elesznek előlünk a kertben.
Szánk elől veteményesünket,
szemünk elől a virágok szirmait.
A bőség, a jóság, a szépség egyre fogy.
Csonkok, csutakok merednek fölfelé.
Hulladékon hálnak, teraszon terpednek el.
A végsőre vágynak, a küszöb sínje is túl kevés.
Nyúlnak, vonszolódnak
nehézkesen, lassan, kimérten,
mind előrébb a cél felé,
amelyet egyelőre még mi sem ismerünk.

Sehol a régi, a meghitt,
amelyre még akadt
egy-két nem barbár, finom ellenszerünk.
Újak fekszenek rá a tápázkodó szálra,
hevernek az étken,
a lélek gerezdjein,
s reszelik kövéren, letéphetetlenül.

Nem rendül meg a kert?
Nem hasad ketté a mákgubó?
A meteor mindig megbicsaklik,
ők beleálltak rezegve a Földbe.
Vonulnak rajta, máris túlontúl közel.